Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig. (Es. 40, 8.)

Den første Trosartikel.

II. Opholdelsen.

Opholdelsen er Skabelsens Fortsættelse. Den store engelske Filosof Herbert Spencer forsøgte at give en Definition af Livet. Den vilde i vort Sprog lyde omtrent saaledes: Livet bestaar i Organismens rette Forhold til sine Omgivelser.

Denne Definition, om den end ikke siger, hvad Livet er, saa siger den noget rammende med Hensyn til Livets Ophold.

Mennesket er underlig sammenknyttet med og afhængigt af den øvrige Skabning, hvis Herre han er, kort sat af hans Omgivelser.

Hvor underlig herligt det dog er, at vort Legeme og den Frugt, Jorden afkaster, er saaledes afpassede efter hinanden, at vi kan spise af de forskellige Frugter, og disse saa kan gaa over i vort Blod og nære og styrke os!

Og det er ikke blot Jordens Frugt, der passer for os, og hvis Nydelse vi er afhængige af; det samme gælder baade Vandet, vi finder i Jorden, og Luften, der omgiver os. Uden Forbindelse med ren og frisk Luft vilde Livet snart være udslukt.

Og hvad skal vi sige om de mange Slags Bygningsmaterialier, som Jorden afgiver. Vi trænger til Huse at leve i, saa Jordens Bygningsmaterialier ogsaa hører til de Omgivelser, Livet er afhængigt af.

Ogsaa Ilden og de mange Ting, den kan fortære og derved udvikle den Varme, vi trænger saa haardt til om Vinteren i de nordlige Egne af vor Klode, er vi afhængige af. Vort Liv er i vor Tid og under vore Omstændigheder saaledes afhængigt bl. a. ogsaa af de sorte Kul i Jordens Indre.

Men lad os høre, hvad Luther med sit underligt praktiske Syn siger. Efter at han, som vi betragtede sidst, har peget paa, hvor herligt Gud har skabt Mennesket, fortsætter han:

„. . . . og endnu opholder alt dette; at han giver Klæder og Sko, Mad og Drikke, Hus og Hjem, Hustru og Børn, Mark, Kvæg og alt godt; at han rigelig og daglig sørger for alt, hvad jeg trænger til for dette Legeme og Liv."

Det er mange Livsfornødenheder, han her peger paa, og saa maa vi endda sige, som Dronningen af Seba sagde, da hun saa Salomons Rigdom og hørte hans Visdom: „Ikke Halvdelen er mig fortalt." Dog — med de sidste Ord: „at han rigelig og daglig sørger for alt, hvad jeg trænger til for dette Legeme og Liv" har Luther søgt at omfatte alt det, som han ikke kunde nævne enkeltvis.

Maaske nogen vil indvende, at Klæder og Sko, Mad og Drikke o.s.v. køber vi for Penge, og Pengene fortjener vi. Godt og vel, men dersom Gud ikke havde skabt og fremdeles opholder Naturens Orden, saa den afgiver de Ting, hvoraf Kælder og Sko, Mad og Drikke tilvirkes, saa blev der intet at købe for Penge, og dersom Guldet og Sølvet ikke var nedlagt i Jordens Skød, saa blev der ingen Penge, eller — dersom Gud ikke havde skænket Mennesket Forstand og Kræfter og fremdeles opholder samme, saa blev der intet af Fortjenesten.

Det er, som Biskop Balslev udtrykker det: „Gud opholder Verden saaledes, at han bevarer den samme Naturens Orden, og han vil blive ved hermed indtil den yderste Dag, da Verdens nuværende Skikkelse skal forgaa."

Læg Mærke til, hvad Paulus sagde til Hedningerne i Lystra, da disse vilde ofre til ham og Barnabas som Repræsentanter for Hermes og Zeus:

„Vi forkynde eder Evangeliet om at vende om fra disse tomme Ting til den levende Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem; han, som i de forbigangne Tider lod alle Hedninger vandre deres egne Veje, ihvervel han ikke lod sig selv uden Vidnesbyrd, idet han gjorde godt og gav eder Regn og frugtbare Tider fra Himmelen og mættede eders Hjerter med Føde og Glæde" (Ap. G. 14, 15—17).

Paulus retter Hedningernes Tanker og Blik mod den sande Gud, som ikke alene har skabt Himmelen og Jorden og Havet og alt, hved der er i dem, men som ogsaa lader disse Ting vedblive, saa der bliver frugtbare Tider til Føde og Glæde for Mennesker.

Det er noksom bevist, at det ikke er noget selvfølgeligt, at vi faar Regn og Solskin og frugtbare Tider, og at det ikke staar i Menneskers Magt at skaffe disse Ting til Veje. Syndfloden er det store Bevis derfor, men vi behøver for Resten ikke at gaa længere end her til Nebraska, til Tørkeperioden 1893—1895 for at finde Bevis i den Retning. Regnmagere førte store Ord i Forårsningen, men de blev grundigt gjort til Skamme.

Nej, det er Guds Løfte til Slægten efter Syndfloden: „Saa længe Jorden staar, skal Sæd og Høst, Frost og Hede, Sommer og Vinter, Dag og Nat ikke aflade" (1 Mos. 8, 22) det skyldes, at Jorden er et skikket og bekvemt Sted til Bolig for Mennesker.

Der er endnu eet, vi maa have med i Betragtning af Spørgsmaalet om Opholdelsen; det er, hvad Gud i Skabelsens Morgenstund sagde om og til Mennesket:

„De skulle regere over Havets Fiske og over Himlens Fugle og over Fæet og over al Jorden og over alt Kryb, som kryber paa Jorden."

„Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden, og gører eder den underdanig" o.s.v. (1 Mos. 1, 26 og 28).

Den samme Jord, som Gud saa viist og herligt havde indrettet til Bolig for Skabningen i sit Billede, vilde han have opfyldt og udnyttet, og Mennesket var bestemt til baade at opfylde den og at aabne dens Velstandskilder.

Og Gud gav Mennesket Evne til at løse den dobbelte Opgave. (Det hører ikke herhen at gaa nøjere ind paa Betragtning af, hvorledes Syndens Udvikling i de første Slægter førte til Udslettelsen ved Syndfloden).

Men den dobbelte Opgave ligger endnu for Mennesket. Det er derfor, at Menneskets Arbejde og Flid ogsaa hører ind under Opholdelsesproblemet.

Det ligger i Sagens Natur, at det Mennesket, der arbejder flittigst paa at gøre sig Jorden underdanig — enten det saa sker ved Agerbrug, ved at trænge ind til Skattene i Jordens Indre eller ved at befare de store Have — faar rigest Ophold, og „den, der ikke vil arbejde, ikke bør have Føde."

Men Jordens Velstandskilder skal ikke aabnes og udnyttes i Egoismens Tjeneste. Agerbrug, Industri, Handel, Søfart o. s. v. o. s. v. bør altsammen drives med Gudsfrygt og Næstekærlighed for Øje, saa de tjener til alle flittige Menneskers Ophold. At de derimod drives i Egoismens Interesse, det er den dybestliggende Aarsag til den frygtelige Verdenskrig og utallige andre Onder.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Det er med Kongernes Bøger, som med Samuels Bøger, de var fra Begyndelsen kun een Bog, som kaldtes Kongerne. Delingen i to blev foretaget af de græske Oversættere og har intet Hensyn til Indholdet.

Bogen, eller Kongernes Bøger, giver os en gribende Fremstilling af det davidiske Riges sørgelige Nedgang og fuldstændige Ødelæggelse tilsidst. Bogen begynder med Rigets Storhed under Kong Salomo, da Herrens Tempel opførtes i Glans og Herlighed, men ender ikke førend Riget faldt, Jerusalem ødelagt og Templet brændt.

I Sandhed en Ende med Forskrækkelse! I Samuels 1. Bog, Kap. 12, læser vi følgende Ord: „Saa vider og ser, at det onde, som I have gjort for Herrens Øjne, er stort, idet I have begæret en Konge". Herren var Israels Konge. At begære en anden Konge, det var en Brøde, der før eller senere vilde bære en bitter Frugt. Kongernes Bøger besegler denne forfærdelige Sandhed. Selv om Israels Kongedømme fremblomstrede paa den ved Samuel fremkaldte Vækkelsens Jordbund og udfoldede sig skønt under de aandsbaarne Konger David og Salomo, saa var det ingen Garanti for en lykkelig Fremtid med mindre de senere Konger traadte i samme Spor som deres store Forgængere: David og Salomo.

Men Historien beviser netop det modsatte.

Israels Rige eller Tistammeriget bestod kun i 253 Aar. I dette Tidsrum havde det 19 Konger, som alle var ugudelige. Saa var dets Syndebæger fuldt. Dommen kom ved Salmanassar Aar 722.

Juda Rige bestod i 337 Aar og havde i denne Periode 20 Konger alle ud af Davids Slægt. Med Undtagelse af Asa, Josafat, Jotham, Ezechias og Josias, var alle de andre ogsaa ugudelige og det endte med den forfærdelige Dom: Det 70-aarige Fangenskab i Babylom Aar 588. Det gælder her som altid, „hvad et Menneske saar, det skal han høste." Det samme gælder Nationerne.

Kongernes Bøger falder i fire Hoveddele.

Den første Hoveddel falder i tre mindre Afsnit. Kap. 1—2 handler om Salomos Tronbestigelse og Befæstelse af hans Rige.

Det andet Afsnit Kap. 3—10 beretter om hans Regerings Herlighed, hans Giftermaal, hans store Visdom, hans Organisation af Riget, hans Byggeforetagender, især Tempelbygningen, og Templets Indvielse (Læs nøje Kap. 8), og hans Berømmelse viden om.

Det tredie Afsnit Kap. 11 handler om hans Afvigelser fra Herren — ved Talygami, Afguderi og de sørgelige Følger dette førte med sig.

Den anden Hoveddel omfatter Kap. 12—22. Begge Rigers Historie løber sammen i tidsordnet Rækkefølge og ender med Kong Achab og Josafats Død. I dette store Afsnit eller Del berettes os om to Hovedonder, nemlig: Indførelse af Kalvedyrkelsen ved Jeroboam og Baalsdyrkelsen ved Achab og hans ugudelige Dronning, Jesabel. Læs med stor Opmærksomhed Kap. 17—21. Profeten Elias er her Hovedpersonen, der næst Moses og Samuel er den tredie store Kæmpeskikkelse i Israel. Kap. 1—17 (2 Kongernes Bog). Ogsaa i denne Del løber begge Rigers Historie Side om Side. Et tredie Hovedonde falder os i Øjnene i denne Del. Det kan kortlig udtrykkes saaledes: Det fordærvelige Kongedømme har medført en saa ødelæggende Indflydelse paa Pagtsfolket, at dets Øre er bleven døvt for Profeternes manende Røst og det er altid Brødens Fuldendelse, naar Omvendelsens Røst ikke længere Taales. Da er et Folks Dage talte.

Den fjerde Hoveddel udgør Kap. 18—25. Hovedpersonerne i denne Del er Kongerne Ezeckias og Josias et Par ypperlige Kongeskikkelser, der med et oprigtigt Hjerte tjente Herren og sit Folk. Men Grundskaden — Vantroen — den havde slaaet altfor dybe Rødder i Folket og medført en saadan Fordærvelse, at kun eet Middel kunde hjælpe: Det var Dommen. (Det er dette knusende Middel, som Herren bruger i vore frygtelige Dage: Verdenskrigen). I Sandhed et sørgeligt Resultat af det israelitiske Kongedomme.

Anmærk. Men, trods alt det tunge og knusende, der møder os ved at gennemlæse Kongernes Bøger, saa er der dog ved Siden af noget saa gribende og betagende, at det lønner sig godt at læse Kongernes Historie. Hvilke herlige Menneskeskikkelser er ikke David, Salomo, Ezeckias og Josias, samt de mægtige Skikkelser — Elias og Elisa? Lad os tage den Hovedlærdom ud af Kongernes Bøger: Naar Guds Folk forlader Herrens Ord, da er det paa — Dødens, Dommens og Undergangens Vej; men frygter et Folk og Individ Herren, saa udgør een Mand Majoriteten. Profeten Elias er herpaa et skønt Eksempel.

Luther — Bibelen.

Af H. P. Hansen.

Luther vilde have, at hans Bibel-Oversættelse skulde være et tro Spejlbillede af Grundteksten. „Vi maa lade Profeterne og Apostlene sidde paa Katedret, og vi, hernede ved deres Fødder, høre, hvad de siger, ikke sige, hvad de maa høre," var en Grundsætning for hans Forfattervirksomhed og ganske særlig for hans Oversættelse af Bibelen.

Som han selv meddeler, gik han aldrig til sit Arbejde uden hjertelig Bøn om Aandens Bistand; „thi Guds Ord maa forklares ved Guds Aand." Men paa den anden Side svigtede heller aldrig hans Jernflid, ligesom han aldrig undlod at raadspørge sine Venner og drage Nytte af alle videnskabelige Hjælpemidler, naar det gjaldt at finde et Ords Betydning i Grundteksten.

Selv om Luther var en født Sprogmester, maa vi ikke tro, at Gud gav ham de rette Ord som i Søvne. Han maatte møjsommelig tilkæmpe sig de rette Udtryk.

Det var ikke altid, at det rette Ord straks vilde indfinde sig; men han vedblev at søge, til han fandt. „Det er vel ofte hændet," bekender han, „at vi fjorten Dage, ja tre til fire Uger har søgt og spurgt efter et enkelt Ord og alligevel ikke fundet det."

I Wittenberg gik han senere ofte ud paa Markedet for at høre, hvordan Folket talte. Han spurgte enhver, han mødte, om Raad, naar han ikke selv vidste, hvorledes noget udtryktes i Folkemund. Han havde hele Samlinger af forskellige Ordsprog og Folkeviser. Paa sin hjertevindende Maade forstod han ofte at aflokke Børnene, der legede paa Gaden, et godt Udtryk under Samtalen med dem.

Paa denne Vis er mangfoldige gode og betegnende Udtryk, som hidtil kun havde været gængse i Folkesproget, gaaet over i Bibelsproget og derfra atter i det dannede tyske Talesprog. Fremmede Ord forviser Luther saa vidt muligt af sin Bibeloversættelse, noget, der saa meget mere fortjener Paaskønnelse, som Brugen af dem var almindelig paa hans Tid, da de lærde indbyrdes talte og skrev Latin og ofte endog forandrede deres Familienavne til latinske eller græske — Goldschmidt. Aurifaber, Schwarzerd: Melanchton. Men heller ikke her gik han videre end nødvendig. Forandring af saadanne Ord som Alter, Engel, Kirke, Tempel, der engang havde vundet Borgerskab i Sproget, vilde kun have tjent til at forvirre Læserne. Derimod nærede han ingen Betænkeligheder ved — for Forfatteralsens Skyld — at gengive de bibelske Benævnelser paa Mønt, Vægt, Titler osv. med de i hans Modersmaal omtrentlig tilsvarende.

Luther stod ualmindelig højt som Stilist, og i det Mesterskab, hvormed han behandler sit Modersmaal, overgaar han langt alle sine samtidige. I sine Stridsskrifter kunde han vel ofte bruge temmelig djærve og i vore Øren skurrende Udtryk og Talemaader. Men i Bibelen var han sig bevidst at staa paa hellig Grund og tillader sig her ikke sligt. Der er han folkelig i dette Ords ædle Betydning, og han kunde være det, eftersom han fra Barndommen af var fortrolig med Menigmands Sprog og Anskuelser og siden var kommen i Forbindelse med alle Samfundslag.

„Man skal spørge Moderen i Huset, Børnene paa Gaden og den jævne Mand paa Markedet, ja se paa Munden af Folk, hvorledes de taler, og derefter oversætte.

Han lod Kurførstens Hofprædikant Spalatin sende sig Adelstene fra Statskammeret med Angivelse af deres tyske Navne, da han oversatte Aabenbaringens 21. Kap.

En anden Gang udbad han sig Navne paa nogle Rovfugle, Jagtvildt og giftige Krybdyr. Munken, der havde levet sit Liv i en Klostercelle, var ikke hjemme paa disse Omraader.

Da han arbejdede med Offerforskrifterne i Mosebøgerne, lod han en Slagter slagte en Bede og forklare sig hele dens Bygning for at have de folkelige Udtryk.

Om Engelens Hilsen til Maria bemærker han, at den ordret lyder: Maria, fuld af Naade; „men", spørger han, „naar taler en Tysker saaledes? Man tænker paa et Fad, fuldt af Øl, eller en Pung, fuld af Penge. Derfor har jeg oversat det: den huldsalige, og skulde jeg have taget det bedste Tysk, saa havde jeg maattet oversætte det saaledes: Gud hilser dig, du kære Maria; thi det er det, Engelen vil sige, og saaledes vilde han have talt, hvis han havde hilst hende paa Tysk."

Af det gamle Testament har man endnu en Del af Luthers egenhændige Manuskript, hvorefter Sætteren har arbejdet. Og det viser sig, at det ingenlunde har været noget let Arbejde for denne. Det er nemlig fuld af Overstregninger og Rettelser, og disse er undertiden ogsaa overstreget, medens den rigtige Læsemaade er skrevet med rødt Blæk eller skrevet i Marginen.

Naar vi saaledes følger Luther i hans Arbejde, faar vi først et rigtigt Begreb om Bibelens Rigdom. Der findes næppe det Omraade af Menneskelivet, som ikke berøres. Selv en saa stor og modtagelig Aand som Luther omspændte i sin Forestillingskreds og Sprogskat ikke hele Bibelen og maatte derfor nu og da gøre Laan. Naar man siden i Tyskland læste Bibelen saa let, som om den alle Dage havde været en tysk Bog, saa skylder det fremfor alt Luthers Kæmpeflid. Han sparede ingen Umage for at gøre sig skikket til denne Gerning.

For at skaffe sig Tid til Arbejdet maatte han, da han blev overrendt af hele Verden, flutte sig inde paa sit Værelse og leve af Salt og Brød. Engang lod den ængstelige Fru Käthe efter tre Dages Forløb Døren til hans Værelse opbryde af en Smed. Reformatoren var i Færd med at tyde den 22. Salme og sagde: „Mener du da, det er noget slet, jeg har for?"

Det var kun stykkevis, at Oversættelsen af Gamle Testament skred frem. Først blev Mosebøgerne trykt og udgivne, saa fulgte de øvrige historiske Bøger. Lærefrifterne og Profeterne med deres dunkle og digterske Sprog voldte ham megen mere Møje. Fra Davids Salmer, der var hans Yndlingsbog, anvendte han værdig Umage. Thi navnlig Oversættelsen af Jobs Bog var ham et haardt Stykke Arbejde: „Med Jobs Bog arbejdede vi ogsaa, Magister Filop, Aurovallus og jeg, saa vi undertiden næppe nok kunde faa tre Linier færdige i fire Dage. Nu, den er lykkelig oversat og færdig, kan enhver læse og mestre den. Nu kan en med Øjnene gennemløbe tre, fire Blade uden at støde an et eneste Sted, men han bliver heller ikke var, hvor mange Blokke og Klodser der har ligget, som han nu gaar hen over som over et høvlet Bræt, men hvor vi har maattet svedt og haft Besvær. Det er let at pløje, naar Ageren er renset".

„Af Gud", skrev han til en af sine Venner, „hvor er det dog et vanskeligt og fortrædeligt Arbejde at tvinge de hebræiske Forfattere til at tale Tysk." Hvor krumper de sig og vil slet ikke forlade deres hebraiske Natur og efterfølge den grove Tysker, ligesom en Nattergal ikke vil give slip paa sin dejlige Melodi og efterligne Kukkeren, hvis eneste Raab er den en Gru."

Der indtraadte en større Afbrydelse i Oversættelsesarbejdet med Bondekrigen, Reformationsværkets hurtige Udbredelse i hele Tyskland med deraf følgende Forviklinger og Stridigheder, meden den voksende Arbejdsbyrde, der blev lagt paa den ene Mands Skuldre, tog hans Tid og Kræfter, og bitre Erfaringer betog ham undertiden ogsaa Lysten til Arbejdets Fuldførelse.

Men saa snart han atter fik en Smule Luft, drøves han hen til det afbrudte Arbejde. Forpligtelsen til dets Fuldførelse hvilede paa ham som en Skyld, han til sidste Hvid maatte afbetale sit Folk."

Det store Værk udkom 1534 — tretten Aar efter, at Luther paa Wartburg havde begyndt paa Oversættelsen af det ny Testamente — har følgende Titel:

Biblia, das ist die gantze Heilige Schrifft, deudsch, Hart. Luth., Wittemberg.

Det første Blad er smukt prydet med et oprullet Pergament, hvori læses: Guds Ord bliver evindelig og hele Værket, som falder i fem Dele, er udstyret med talrige Træsnit, til hvilke Luther selv har en stor Del gav Motiverne.

Denne første Helbibel er et stort svært Foliobind, som endnu undertiden kan ses paa tyske Prædikestole eller i Familier som et kostbeligt Arvestykke.

Nu besad det tyske Folk en Oversættelse af hele den hellige Skrift, med hvilken ingen tidligere Oversættelse kunde maale sig, og Luther havde efter tretten Aars Arbejde faaet sit inderlige Ønske opfyldt, „at skænke sine Landsmænd en Bibeloversættelse, som var meget bedre end den, Latinerne havde."

Der findes flere Folk, som har fortræffelige Bibeloversættelser, men ingen Sinde før har vel Bibelen forenet sig saa inderlig med et Folks Aand og Sprog, saaledes som det taltes af Folket, som Lutherbibelen. Som den senere engelske Bibeloversættelse indtager den en Særstilling blandt alle Verdens Bibel-Oversættelser.

Ikke blot paa Grund af disse nye Gaver, men ogsaa paa Grund af sin enestaaende Persons særlige Udvikling var Luther som skabt til at være det tyske Folks Bibeloversætter.

„Guds Ord var ham dagligt Spise, Bibelen var ham en hellig Bog, ikke et verdslig Skrift, han som lærd kunde stille sig kold over for. Hans dybe Ærefrygt for Guds Ord bevarede ham fra at gaa for vidt i sin Stræben efter Forstaaelighed, ja Ærbødigheden for Bogstaven bragte ham stundom til hellere at give Forstaaeligheden til Pris end egenmægtigt ændre noget.

Hans rigt begavede Aand formaaede saaledes at leve sig ind i de hellige Forfatteres Ejendommeligheder, at vi ved Dæmningen af hans Bibeloversættelse føler os til Mode, som om de selv stod for os og talte til os i Moses med sin majestætiske Alvor, David med sit Hjertes brændende Længsler, Jesaia med sin kongelige Storhed, Johannes med sin dybe Enfold, Paulus med sin uimodstaaelige Ild og overvældende Kraft.

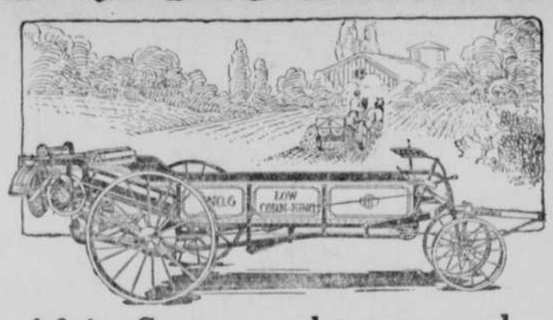

Afgjør Spørgsmaalet angaaende en Gjødnings Spreder

DEN LANDMAND, som anvender en Low Cloverleaf, Low Corn King eller Low 20th Century Spreder i disse Dage, er den Mand, som tjener mest Penge. Hans Land vil forøges i Værdi, naar det regelmæssigt gjøres frugtbart ved Gjødning. Hans Avlinger bedres i Kvalitet og voxer i Omfang. Af alle Spredere i Markedet, kommer Low Cloverleaf, Low Corn King og Low 20th Century nærmest til at gjøre dette Arbeide, som det burde udføres.

Enhver Landmand, som er bekjendt med Vigtigheden af god Spredning, kjøbor en af disse vide Sprede Maskiner. Ingen Landmand har, faktisk talt, Raad til at kjøbe noget andet Slags, grundet paa, at Besparelsen i Tid og Arbeide og den bedre udførte Spredning af Low Cloverleaf, Low Corn King eller Low 20th Century, gjør dem værdt mer end almindelige Spredere.

Fuldstændige Oplysninger angaaende disse Maskiner, er værdt Penge for Dem. Tilskriv os under den nedenfor angivne Adresse, og vi vil paa det tydeligste bevise for Dem, hvorfor det vil betale sig for Dem at kjøbe en Low Cloverleaf, Low Corn King eller Low 20th Century Spreder.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO U S A
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne Plano

Farm Hands Wanted

Western Canada Farmers Require 50,000 American Farm Laborers at Once!

Urgent demand sent out for farm help by the Government of Canada. Good wages. Steady employment. Low railway fares. Pleasant surroundings. Comfortable homes. No Compulsory Military Service. Farm hands from United States are absolutely guaranteed against Conscription. This advertisement is to secure farm help to replace Canadian farmers who have enlisted for the war.

A splendid opportunity for the young man to investigate Western Canada's agricultural offerings, and to do so at no expense. Only those accustomed to farming need apply.

For particulars as to railway rates and districts where labor is required, or other information regarding Western Canada, apply to

W. V. BENNETT, Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Authorized Canadian Government Agent.

En Hilsen

fra Fru Trandberg.

(Indsendt som Udklip af Bh. Avis af en Slægtning af Præst. T. ved Præst. Jensen Engholm.)

„Vi have ikke Kamp med Kød og Blod, men med Forstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regerer i denne Tids Mørke, med Ondskabens aandelige Hær under Himmelen."

Derfor maa hver Mand i de helliges Samfund raade Nat og Dag om at blive fyldt saa meget med Helligaanden, at Jesus kan have en Kæmpe mer i hver af os. Det er nødvendigt, at vi elsker, tilbeder og giver os ganske hen til Gud Fader, Søn og Hellig Aand.

Kongens Ærinde haster! Nu gælder det om at blive sig fuldt bevidst. I ved alle, hvor hurtigt det gaar, naar Undervandsbaaden vil sænke Skibet. Bryd eder ikke om andet end selv at blive reddet og redde saa mange som muligt. Der er ikke Tid til at drøfte Skibets Indretning eller det nye Skibs Bygning. Nej, alle Mand i Arbejde med at drage de forulykkede op af Fortabelsens Bølger! Strid ikke med nogen om Maaden, de arbejder paa. Vi lever i en saa farefuld Tid, at vi kun skal undersøge, om nogen samler til Jesus, vor Jesus, undfangen af Helligaanden og født af Jomfru Maria, saa skal vi lade dem i Fred. Har vi en Broder eller Søster, der har syndet imod os, skal vi tilgive dem.

Al den Staahej, der nu er, med stor Fortjeneste, Dyrtid, Bedrageri, Vindesyge, Overdaadighed og Sult, al Ufædelighed, Uenighed mellem Ægtefolk, — Herren siger: Jeg hader Skilsmisse! — Drikkeri, ikke at tale om Krigens forfærdelige Gru, er altsammen for at forhindre Mennesker i at komme til Jesus. O, mægtige Hellig-Aand! kom over oprigtig Biskop, Præst, Lægmand, Kvinde og Mand i Hu! Giv os Naade til at bede, Naade til at tale saa, at der maa opstaa en Folkevækkelse som ingen Sinde før. Hjælp os, som tror til Syndserkendelse. Vi har sovet og drømt og slaaet hverandre i Søvne. O, hjælp os til at elske hverandre, hjælp til hver især at sige til nogen, hvor lykkeligt det er at have en saa velsignet Gud, Fader, Søn og Helligaand.

Jeg har aldrig været lykkeligere i mit Forhold til Gud end i de senere Aar, skønt aldrig mere foragtet og plaget. Skynd eder alle, alle med at blive bevidste Kristne! Husk, at I ikke kæmper med hverandre, men mod Djævelen, der bilder eder Løgn ind om hverandre*). Er der ikke Misforstaaelse overalt! Husk, at enhver, der er kommen, kan saa Omvendelse og Syndernes Forladelse. Husk, kære Venner! at vi kan vente Jesus i Skyen for at modtage de kloge Jomfruer. Husk Jesu Herligheds Aabenbarelse og Dommens Dag!

„Om kort, om langt".

Foredrag af Biskop Chr. Ludwigs ved Efteraarsmødet paa Vraa Højskole.

Grundtvigs kendte Sang: „Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord" har sin egen Historie. Ernst Trier paa Vallekilde skulde samle en Sangbog. Han ønskede da at benytte et Brudstykke af et Digt, som Grundtvig havde skrevet til sine Sønner. Det var de første tyve Linier, som han fandt egnede. Hvis han kunde faa fire Linier til, kunde der blive tre 8-liniede Vers. Trier gik derefter op til Grundtvig for at faa de manglende fire Linier. Grundtvig bad Trier læse de førstetyve Linier og dikterede saa:

Om kort, om langt blev Løbebanen spændt,
Den er til Folkegavn, den er til Gørde,
Som godt begyndt er Dagen godt fuldendt
Og lige liflig er dens Aftenrøde.

Hver Gang jeg hører denne Sang og kommer til disse fire Linier, ser jeg altid den gamle, hvide Grundtvig for mig. Han siger, at det kommer an paa, hvorledes vort Liv bliver levet, ikke om det bliver langt eller kort. Hvis det er levet, som Grundtvig har skildret det i San-

*) Engang sagde nogen til min Mand, at det var en daarlig Grund at søge Frelse for at undgaa Helvede. „Aa," svarede han, „jeg synes, den gaar godt an."